

Obravnavani učbenik predstavlja skladnjo slovenskega knjižnega jezika. Skladnje se loteva od besednozvezne ravni prek stavčne do povedi in nadpovednega besedila. Torej se nevsiljivo in dovolj smiselno prikaže potek skladnje od besedne zveze do stavka, stavčne in zložene povedi do nadpovednega besedila. Osrednja je stavčna analiza, ki mora vzpostaviti funkcijsko razmerje med besednimi vrstami in njihovo posamično vlogo v stavku, tj. vsaki besedni vrsti je treba jasno določiti vloge v stavku in te stavčne vloge so stavčni členi. V tem poglavju sem za izboljšanje predlagala še nekaj dopolnil in manjših, ki pa za avtorici niso zavezujoča.

Z besedilnega vidika in z vidika sporočanja so na konkretnih primerih predstavljene žanrske in stilske lastnosti različnih besedil, s katerimi se dnevno lahko srečujemo v praktičnem sporazumevanju, v tiskanih medijih, v leposlovni literaturi in v učbenikih oz. monografskih delih s področij različnih raziskav.

Učbenik je strokovno dovolj sporočilen, da zaobjame bistvo slovenske skladnje. Učenec v njem dobi dovolj sistematičen pregled skladijskih pravil od besedne zveze do nadpovednih besedil. Marsikatera trditev sproži lahko vprašanje ZAKAJ? In to zahteva dodatno učiteljevo utemeljitev, kar je pri pouku vedno zelo zaželeno.

Učitelj je seveda tisti, ki mora poudariti, da so v učbeniku zgolj osnovne analize in zgledi, ki so zato le izhodiščna pobuda za nadaljnji razmislek, kaj še z vsemi različicami, ki jih ponuja vsakodnevna živa raba. Ta opominja na živost jezika in njegovih sestavin na vseh ravneh rabe.

dr. Andreja Žele

6. 1. 2018